

Z Ø D I A C

နတ်ဘုရားကပ်ဘေး ခိုင်ယာရီ

(တိမ်လင်းယုန်)

ဘာသာပြန် - Zeus

စာစဉ် - ၆

အခန်း ၆၁
"ပျက်သုဉ်းခြင်းသစ်တော"

" ငါတို့အဲဒါတွေကို ပတ်သွားရမယ် "

ချောင်းငယ်သည် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည့်တိုင် ခြင်္သေ့မင်းက သူသည်ဤ နတ်ဆိုးတောအုပ်အကြောင်း အတော်များများကိုသိကြောင်း စကြိမ်၊ ၉ကြိမ် လောက် ပြသခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူက ၎င်းနားသို့မကပ်နှင့်ဆိုလျှင် သူတို့ကကပ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ သူတို့သည် မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သွားလာနေခဲ့ကြသည်။ ထိုတစ်ခဏ၌ သစ်ပင်များကြားမှထူးဆန်းသည့် အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ခြင်္သေ့မင်း၏မျက်နှာသည် ပျက်သွားပြီး သူကသူ၏လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

"ရပ်"

လူတိုင်းကအေးခဲသွားပြီး သူတို့၏အနားတွင်ရှိသော သစ်ပင် များ၏အနား၌ရပ်လိုက်ကြသည်။

အဲထဲမှာရော ဘယ်လိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်ရှိနေပြန်ပြီလဲ...

တိမ်လင်းယုန်သည် ပတ်ပတ်လည်သို့ စူးစမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သတ္တဝါတစ်ကောင်က သူ၏ဝမ်းဗိုက်ဖြင့် သစ်ရွက်များပေါ်၌လှဲလျောင်းနေ ခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ၎င်း၏အရေပြားသည် ထည်ဝါတောက်ပနေသ

ည့် အစိမ်းရောင်အသွင်ရှိပြီး တောက်ပနေသည့်အရည်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။

၎င်း၏လည်ချောင်းသည် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကဲ့သို့ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အသေးစိတ်ပြောရလျှင် ၎င်း၏အရေပြားပေါ်၌ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသည့် ခြစ်ရာများရှိပြီး အောက်ပိုင်းမှာတော့အဖြူရောင် ဖြစ်သည်။

ထိုမကောင်းဆိုးဝါးသားရဲအသစ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်၏အရွယ်အစားရှိပြီး ထူးဆန်းသည့်အော်သံကို ထုတ်လွှင့်နေခဲ့သည်။ ထိုအရာကို ရှေးခေတ်က ဖားဟုခေါ်ပေသည်။ ထိုသတ္တဝါသည် အခြားသတ္တဝါများကဲ့သို့ပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပုံရသည်။

၎င်း၏အရွယ်အစားနှင့်စိုစွတ်နေသည့်အသားအရည်ကိုပင်အကြေးခွံ များနှင့်ဖုံးအုပ်ထားခဲ့သေးသည်။ တိုက်ခိုက်ရေးသမားများထဲမှတစ်ယောက်သည် သူ၏ဒူးလေးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ မြားကတော့ ထဲသို့ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ၎င်းကချုံ့ပုတ်ကိုဖြတ်သန်းသွားသည့် အခါတွင် တော့ အဆိုပါအရည်များနှင့်ဖားသည် အနက်ရောင်မျော့ကိုစားသုံးနေသည်အား သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူတို့မမြင်နိုင်လောက်အောင် လျင်မြန်စွာဖြင့် အဆိုပါဖားကသူ၏လျှာကိုထုတ်လိုက်ပြီး မြားတံကိုလေထဲ၌ဖမ်းကာအဝေးသို့လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

"ခွေးကောင် မင်းကိုဘယ်သူကပစ်ခိုင်းလို့လဲ"

ခြင်္သေ့မင်းက ထိုမိုက်မဲလှသည့်လူကို သူ၏ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းပစ်လိုက်သည်။ ဖားတစ်ကောင်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အမြင်အာရုံသည်အလွန်ထက်သန်လှပြီး သူတို့က လေထဲ၌ ပျံသန်းနေချိန်၌မှာပင် သူတို့၏ပစ်မှတ်ကို ထိအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ပေသည်။

သူတို့မည်မျှလျင်မြန်စေကာမူ ရှောင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်းပုံမှန်အတိုင်းနေခြင်းက အဆိုပါဖားကသူတို့ကိုမမြင်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်သည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သာကံကောင်းပါက သူတို့က ဖား၏ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းကိုရှောင်လွှားနိုင်လိမ့်မည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ သောက်ရူးတစ်ကောင်က ဖားကိုအရင်စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး သူတို့၏တည်နေရာကိုသိသွားစေခဲ့သည်။

ဂွား...ဂွား (ဖားအော်သံ)

ထိုအသံကဒီရေတစ်ခုကဲ့သို့နေရာတိုင်မှထွက်ပေါက်လာသည်။ များပြား လှသည့် ဖားခြောက်ကောင်၊ ခုနစ်ကောင်လေယက်က သူတို့၏ပတ်ပတ်လည်ရှိ တောအုပ်ကြီးကိုဝန်းရံလာခဲ့သည်။ အကယ်၍ သူတို့ကဤနေရာ၌ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ မနေနိုင်ခဲ့လျှင် ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားသည်ကပိုကောင်းလိမ့်မည်။

"သွားမယ်"

ခြင်္သေ့မင်းက ဖားများထဲမှတစ်ကောင်ကို သူ၏ဆေဘာဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်ခွာသွားအောင်လုပ်လိုက်သည်။ အဆိုပါမကောင်းဆိုးဝါးသားရဲများသည် အလွန်ဝေးကွာသည့်အကွာအဝေးတစ်ခုအထိခုန်နိုင်ပြီး သူတို့၏ လျှာများဖြင့်လည်းတိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏လျှာများကအလွန်လျင်မြန်ရုံသာမက ကျည်ဆန်များကဲ့သို့ အလွန်အန္တရာယ်ရှိလှသည်။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့၌ အဆိပ်လည်းရှိသည်။

တစ်ချက်ထိလိုက်သည်နှင့် သူတို့၏သားကောင်သည် ထုံကျဉ်သွားပြီး အသိဉာဏ်ပျောက်ဆုံးသွားလိမ့်မည်။ ကံကောင်းသည်မှာ ဖားများကလူသားများကို စားစရာတစ်ခုကဲ့သို့ မမြင်ခဲ့ပေ။ သူတို့ကသူတို့၏နယ်မြေကိုကာကွယ်ရုံသာဖြစ်ပြီး ၎င်းကိုကျော်လွန်၍လိုက်ဖမ်းရန် မတွေးတောခဲ့ပေ။

ခြင်္သေ့မင်းသည် သူတို့၏လွတ်မြောက်ရန်ကြိုးစားမှု၌ စစ်သည်သုံး
ယောက်ကျော်လောက်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြန်သည်။ ထို့ပြင် သူတို့က သွားရန်
အခြားလမ်းကိုလည်း ရှာရသည်။

"အမျှ အဲဒါဘာလဲဟ"

ဖားများ၏သေစေနိုင်သော ခြိမ်းခြောက်မှုများလက်မှ လွတ်မြောက်လာသ
ည့်အုပ်စုငယ်လေးသည် သစ်တောကြီးကိုဖြတ်သန်း၍လာခဲ့သည်။ သူတို့
ကသစ်ပင်၏အမြစ်များကိုဖုံးလွှမ်းထားသည့် အနီရောင်နှင့်ခရမ်းရောင်မှု
များကိုလည်း ဝေးကွေးလိုက်ရသည်။

အဆိုပါမိမိများသည် အပျက်အစီးများပေါ်၌ ကြီးထွားနေကြပြီး ၎င်းတို့ထဲမှ
အကြီးဆုံးအရာဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်၏ အရပ်မျှရည်လှသည်။
၎င်း၏ထိပ်မှာတော့ ထီးတစ်လက်ကဲ့သို့ပြန့်ကားနေသည်။ ၎င်း၏ပုံစံသည်
ကျောက်မျက်ရတနာကဲ့သို့တောက်ပနေပြီး အဝေးကကြည့်လျှင်လည်း လှပ
လှသည်။

ဘယ်လိုကမ္ဘာကြီးမှာ ဒီလိုအပင်တွေပေါက်နေပါလိမ့်...

ခြင်္သေ့မင်းတောင်မှ ဤကဲ့သို့သော အရာမျိုးကိုမမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ဤ
အိုအေစစ်သည် မဆုံးနိုင်သောဆန်းကြယ်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေပြီး
ထူးဆန်းသည့်အရာများတစ်ခုပြီး တစ်ခုမြင်နေရခြင်းမှာ ပုံမှန်ပင်
ဖြစ်သည်။

ခြင်္သေ့မင်းသိသောအရာမှာ ထိုမှီပင်များသည်လည်း သန္ဓေပြောင်း
အကောင်များနှင့် အလောင်းကောင်များပေါ်၌ ကြီးထွားနေသည်ကိုပင်
ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပြီး လတ်ဆတ်နေခဲ့သည်။

အဲဒါတွေကရောအသားစားတာလား..

သို့သော်ထိုအရာများက အသားစားသည်ဖြစ်စေ၊ မစားသည်ဖြစ်စေ အရေးမကြီးပေ။ ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး မရင်းနှီးသည့်အရာများကို သူတို့မ ကြုံတွေ့ရလေလေ၊ ပိုကောင်းလေလေဖြစ်သည်။ သူတို့၌ရွေးချယ်စရာမရှိ ပေ။ ခြင်္သေ့မင်းသည် ကွေ့ပတ်သွားနိုင်သည့်အခြားလမ်းကိုရှာဖို့ ဦးဆောင်ခဲ့ သည်။

အခြားသူများတွင်လည်း အကြံဉာဏ်ဟူ၍မရှိတော့ပေ။ ရူးသွပ်နေသူများ သာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ပြန့်ကြဲနေသည့်အရိုးများကိုကြည့်ပြီး သူတို့သွားရန် လုံခြုံသည်ဟု တွေးတောကြလိမ့်မည်။

ဘယ်သူကပြဿနာရှာချင်မှာလဲ ... ပိုပြီးဝေးတဲ့လမ်းကိုရွေးတာက သေ တာထက်တော့ကောင်းသေးတယ်...

ကျန်ရှိနေသေးသည့် လူအယောက်၃၀လောက်က သစ်တော၏ဘေးမှ ပတ်၍ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လေပြင်းတစ် ချက်က မှီတောအုပ်ထဲမှ တိုက်ခတ်လာပြီး များပြားလှသော စပိုးလ်များက လေထဲ၌လွင့်ပါလာကြသည်။

(စာရေးသူ၏ရှင်းလင်းချက် - စပိုးလ်ဆိုသည်မှာ မှီကဲ့သို့သောအပင်များ တွင် မျိုးပွားရန်အတွက်အသုံးပြုသောမျိုးမှုန်များဖြစ်သည်။)

တိမ်စိုင့်တိမ်တိုက်များကဲ့သို့ သူတို့က ဧရိယာတစ်ခုလုံးကိုဖုံးလွှမ်းသွားပြီး အချို့ကခရီးသည်များ၏ အင်္ကျီနှင့် အရေပြားပေါ်သို့ကျရောက်သွားခဲ့ သည်။

အချို့မှာမူ အဆုတ်ထဲထိပင်ရှူသွင်းခံလိုက်ရသည်။

"မကောင်းတော့ဘူး...ဒါကတော်တော်ဆိုးတာပဲ"

သူတို့သတိပြုမိအခါမှာတော့ လူတိုင်း၏မျက်နှာသည်ပြောင်းလဲသွား

တော့သည်။ သူတို့က ဤစပိုးလ်များသည်မည်သည့်အရာများဖြစ်သည်ဆို တာကိုမသိရှိသည့်တိုင် မှိုများမှလာသောမည်သည့်အရာမဆို ကောင်းမွန်လှ သည် မဟုတ်ကြောင်းတော့သိကြသည်။

ထိုအရာများကိုထိတွေ့ခြင်းက သူတို့အတွက်ဆိုးရွားလှသည့်အရာများကို
ဖြစ်လာစေခဲ့သည်။

တိမ်လင်းယုန်သည်လည်း စပိုးလ်များကိုရှူရှိုက်မိခဲ့သည့် ကံမ
ကောင်းသောလူများအနက်မှ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ပထမဆုံးခံစားခဲ့ရ
သည်မှာ စူးရှပြင်းထန်သည့် အနံ့၊အရသာမျိုးဖြစ်ပြီး၊ သူ၏လည်ချောင်းမှ
အဆုတ်အထိ ပူရှိန်းရှိန်းခံစားချက်ကို ခံစားနေရသည်။ ၎င်းသည် တောက်
လောင်နေသည့် မီးခိုးမှုန်များကို ရှူရှိုက်မိသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအရာက
၄၊၅စက္ကန့်လောက် ကြာခဲ့ပြီးနောက် အရာရာက ပြောင်းလဲသွား
တော့သည်။

တိမ်လင်းယုန်မမျှော်လင့်ထားသည့် ခံစားမှုများက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ပီတိဖြစ်သည့် ခံစားချက်မျိုးက သူ့ကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့လာပြီး သူသည် အကြောင်းအရင်းမရှိဘဲပျော်ရွှင်လာခဲ့သည်။

၎င်းက သူ၏ဦးနှောက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ရှိအစိတ်အပိုင်းထဲသို့ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပြီး သူ့ကို တိမ်များကြားလွင့်ပျောနေသည်ဟုပင် ခံစားစေခဲ့သည်။

သူသည်ဒဏ်ရာများမှနာကျင်မှုကိုပင် မခံစားရသည့်အပြင် ဒဏ်ရာများက မည်သည့်အရာများဆိုသည်ကိုပင် မေ့လုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

ဒီစပိုးလ်တွေက နာကျင်တာကိုသက်သာစေတာလား...

သူသည်အခြားသောပြောင်းလဲမှုများကိုလည်းသတိပြုမိလိုက်သည်။

သူ၏နှလုံးခုန်နှုန်းကပိုမိုမြန်ဆန်လာပြီး သူ၏မျက်လုံးထောင့်မှလူ

များ၏ပုံရိပ်များကလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးက လေးလံလာကာ သူသည်ပျော်ရွှင်နေသောခံစားချက်ကိုရနေသည်ကို သာခံစားနေရ၏။

ဤစပိုးလ်များတွင် သဘာဝအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စေသောအဆိပ်ငွေ့များပါဝင်နေပုံရသည်။ ၎င်းကို ရှူရှိုက်မိသော သားကောင်များသည် အပြင်ဘက်ကမ္ဘာကို ခံစားနိုင်စွမ်းများကင်းမဲ့သွားပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားနှင့် ပျော်ရွှင်မှုများဖြင့် ပြည့်နှက်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုအရာကပင် အတော်လေးအကျိုးသက်ရောက်မှုပြင်းထန်လှသည်။ ထိုတစ်ခဏ၌ တိမ်လင်းယုန်သည်ရှူရှိုက်ခြင်းကိုမရပ်တန့်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူကထိုအရာများကို ပိုမိုရှူရှိုက်ချင်နေခဲ့သည်။ အရက်မူးနေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ သူကယိမ်းထိုးနေခဲ့ပြီး အရိုးထဲထိအောင် ယားယံခြင်းကို ခံစားနေရကာ သူ၏ခေါင်းကလည်းချာချာလည်နေခဲ့သည်။

သူဒီထက်ပိုကောင်းဖို့လိုတယ်...သူဘာလုပ်ရမလဲ...ဘာလို့အဲမှီအုပ်စုကြီးထဲမှာ စပိုးလ်တွေပိုပြီးရှိနေရတာလဲ...

စွဲလန်းခြင်းဆိုသည့်အရာကို သတိပြုမိလာသည့်အခါမှာတော့ သူက အန္တရာယ်ကိုသဘောပေါက်လိုက်သည်။ တိမ်လင်းယုန်သည် သူ၏လျှာကို ကိုက်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှရှုပ်ထွေးမှုများကို ဖယ်ရှားရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူကလေနှင့်သဲဒဏ်မှကာကွယ်ရန်အတွက် အဝတ်စဖြင့်သူ၏နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကိုဖုံးအုပ်ခဲ့သည်။

သွေးစွန်းဘုရင်မသည်လည်း စတင်ယိမ်းယိုင်လာပြီး သူမ၏အမြင်အာရုံများဝေဝါးလာခဲ့သည်။ သူကသူမထံချက်ချက်ပြေးဝင်သွားပြီး သူမ၏မျက်နှာဖုံးမှ ပါးစပ်အပေါက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်လိုက်သည်။

"အဲ့ဒါတွေမရှူနဲ့ လုံးဝမရှူနဲ့...အဆိပ်ရှိတယ် "

သူမကစိတ်စွမ်းအားကောင်းပြီး သတိကြီးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် တိမ်လင်းယုန်ကသူမကို အော်ပြောလိုက်သည်နှင့်သတိ ချက်ချင်း ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

သူမကဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ကိုအော်လိုက်သည်။

"ငါ့ကိုနောက်တစ်ခါထပ်ထိရင် မင်းလက်ကိုဖြတ်ပစ်မှာနော်"

ရှင်းလင်းသည်မှာ ဘုရင်မသည်နောက်တစ်ကြိမ် ထိုအမှုန် များ၏သက်ရောက်မှုကိုခံရလိမ့်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ တိမ်လင်းယုန်က စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးသူ၏လက်ကိုဖယ် လိုက်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ မှီများမှလာသည့်အမှုန်များ၏ ဆိုးကျိုးကို လျင်မြန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ထုတ်နိုင်ပုံရသည်။

သို့သော်လည်း ၎င်း၏ ဆိုးကျိုးများမှာတော့ ကျန်ရစ်နေသေးသည်။ တိမ် လင်းယုန်တစ်ယောက် သူ၏အရိုးများတစ်လျှောက် ပါးရွက်ဆိတ်အကောင် ရာနှင့်ချီသည် ဟိုဟိုသည်သည်သွားလာနေသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

ထိုခံစားချက်သည် အလွန်တရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်သည်။ ကံကောင်းသည်မှာ သူနှင့်ဘုရင်မသည်ထိုအရာကိုအနည်းငယ်သာခံစားခဲ့ရ သည်။ သိပ်ကံမကောင်းသည့် အခြားအဖွဲ့ဝင်များကတော့ ပိုမိုခံစားခဲ့ရပုံရ သည်။

ရလဒ်အနေဖြင့် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခြင်းများကသူတို့၏စိတ်ကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့သည်။

"အား...အား...အား!!!!"

သူတို့၏ဦးခေါင်းမှခြေမထိတိုင် တစ်ကိုယ်လုံးနီရဲနေပြီး ရေထဲမှထွက်လာ

သည့်ငါးများကဲ့သို့ ပါးစပ်ကိုလည်းဟထားကြသည်။ သူတို့ရှိနေသော နေရာ၌ မှီများ၏ စပိုးလ်များသည်မလုံလောက်တော့သောကြောင့် ထိုလူ များက အဝေးရှိမှီအစုအဝေးကြီးထံကြည့်လိုက်ကြသည်။

တိမ်လင်းယုန်ကအော်လိုက်သည်။

"သူတို့ကိုဖမ်းထား"

သို့သော်သူ၏စကားများက အကန်းများ၏နားထဲသို့သာရောက်သွားသကဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တိုက်ခိုက်ရေးသမားအများစုက စပိုးလ်များ၏ ဒဏ်ကို ခုခံနေရသဖြင့် သူ တို့ကိုယ်တိုင်ရပ်တည်ရန်ပင် ခက်ခဲနေခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့သော အချိန်၌ အဆိုပါ ရူးသွပ်သူသွားသည့် လူသုံးယောက်ကို ထိန်းဖို့ကို စိတ်ပင်မကူးနိုင် ကြပေ။

တိမ်လင်းယုန် အနေဖြင့် ထိုသနားစရာကောင်းသည့် လူများက မှီပွင့် တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည့်မြင်ကွင်းကိုသာ ကြည့်နေမိ တော့သည်။ သူတို့ကအော်ဟစ် ညီးတွားနေကြပြီး သူတို့၏ အင်္ကျီများကိုဆွဲ ချွတ်ကာ အရေပြားများကိုကုတ်ဖဲ့ခဲ့ကြ၏။ သူတို့က နောက်တစ်ဖန် ကုတ်ဖဲ့ ခြင်း မပြုရမည်ကို စိုးရိမ်နေသည့်အလား ညစ်ပတ်နေသော လက်သည်း များဖြင့် အသားထဲအထိ ထိုးသွင်းနေကြသည်။

ဖောက်...

သူတို့က သူတို့၏ အရေပြားများကို ကိုယ်တိုင် မြေကြီးထက်သို့ခွာချနေ ကြ၏။ သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရူးသွပ်နေသူများကဲ့သို့ မမြင်နိုင်သည့် ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ဟန်ပြုနေကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံ၌ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ကာ မိမိကိုယ်ကို ကုတ်ဖဲ့ပြီး အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာ

ရအောင်ပြုလုပ်နေကြသည်။

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းသူတို့က သွေးသံတရဲရဲဖြစ်သွားခဲ့၏။ သူတို့က မှီပွင့်တောအုပ် တစ်ခုလုံးကို လျှောက်သွားကာ သူတို့၏ အဟာရများနှင့် ပြည့်ဝနေသည့် အသားများကို သူတို့၏ စိုက်ခင်းကို အလေးထားသည့် လယ်သမားများကဲ့သို့ နေရာအနှံ့ဖြန့်ဖြူးနေခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါ မနှစ်မြို့ဖွယ်မြင်ကွင်းက ဆယ်မိနစ်ထက်ပိုမကြာခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး၌ ထိုလူများက သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် မထိန်းနိုင်တော့ပဲ မှီပွင့်တောအုပ်၏ အလယ်ဗဟို၌ စုပုံကာ လဲကျသွားခဲ့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူတို့၏ အသားနှင့် သွေးများက နေရာအနှံ့သို့ ပြန့်ကျဲနေပြီး သူတို့သည် အရိုးများသာ ကျန်ရစ်တော့သည့် အလောင်းကောင်များ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ တိမ်လင်းယုန်တစ်ယောက် သူမည်သည့်အရာကို မြင်ခဲ့ရသည်ကို တွေးပင်မတွေးတောနိုင်ခဲ့ပေ။

(သေစမ်း...ဒါက အဲဒီနတ်ဆိုးမှီပွင့်တွေ အရမ်းကြီးထွားနေရတဲ့ အကြောင်းအရင်းပေါ့)
